

Advokat Peter Klingsten
Telefon 4059 1722
CVR nr.: 20 57 12 09

Skt. Paulsgade 10,
8000 Århus C.
E-mail: Peter@klingsten.net

Til folketingets retsudvalg,

Århus, den 10. Maj 2011

1.

I anledning af, retsudvalget har besluttet at sende det reviderede ændringsforslag til (LOV 136) i ny høring, skal der hermed udtrykkes tilfredshed med, at Justitsministeriet har valgt af fastholde den hidtidige retspraksis, hvorefter der ikke som tidligere foreslået kan ske efterregulering af de erstatningsbeløb for tabt arbejdsfortjeneste, der er udbetalt til henholdsvis den skadelidte og regresbeløb udbetalt til kommunerne.

2.

Imidlertid er det fortsat anledning til at foreslå en ændring af Erstatningsansvarslovens (EAL) § 2.2 og §§ 17.1 og 17.2

- a. I mit brev af 25. marts 2011 har jeg henledt opmærksomheden på følgende: Efter EAL § 2.2 har den ansvarlige skadevolder (forsikringsselskabet) ret til at "fratrække dagpenge fra arbejdsgiver eller kommunalbestyrelsen samt lignende ydelser til den skadelidte".
- b. Justitsministeren har kommenteret min henvendelse af 25. marts 2011 med en 4 sideres redegørelse, hvori man ikke forholder sig konkret til de forslag, jeg stiller.

Ministeriet glider forståeligt nok af på min generelle kritik af EAL. Forståeligt, fordi det vil kræve nedsættelse af et udvalg eller kommission, der kan forestå forslag til en generel opgradering af EAL, således at loven bliver forståelig for almindelige borgere, og således at der indarbejdes en beskrivelse af grundlaget for at søge erstatning efter loven.

Dette mangler, og der er indtil videre ikke sammenhæng mellem lovens titel og lovens indhold, fordi der intet sted i loven findes en beskrivelse af hvornår og hvordan, der kan søges erstatning.

- c. Men det er ikke forståeligt, at ministeriet fortsat finder det hensigtsmæssigt, at der ikke skal kræves tilbagebetaling for de offentlige ydelser, forsikringsselskaberne kan fratrage efter EAL § 2.2, bortset fra sygedagpenge, hvor tilbagebetalingen af sygedagpenge er sikret med bestemmelsen i EAL § 17.1, 3.pkt.

Jeg har med fremlæggelsen af bilagene 3, 4 og 5 søgt at gøre Retsudvalget opmærksom på de misforhold, der findes i den nuværende administration af EAL.

1. Forsikringsselskaber kan med hjemmel i EAL § 2.2 fratrage kontanthjælp i skadelidtes erstatningsopgørelse for tabt arbejdsfortjeneste. Der findes ingen konkret hjemmel, i lighed med regresreglen for sygedagpenge, for kommunerne til at kræve tilbagebetaling af kontanthjælpen.

En sådan tilbagebetalingsregel for kontanthjælp burde findes i EAL § 17.

2. Forsikringsselskaber kan med hjemmel i EAL § 2.2. fratrage revalideringsydelse i skadelidtes erstatningsopgørelse for tabt arbejdsfortjeneste. Der findes ingen konkret hjemmel, i lighed med regresreglen for sygedagpenge, for kommunerne til at kræve tilbagebetaling af

revalideringsydelsen.

En sådan tilbagebetalingsregel for revalideringsydelse burde findes i EAL § 17.

3. Forsikringssselskaber kan med hjemmel i EAL § 2.2. fratrække ledighedsydelse i skadelidtes erstatningsopgørelse for tabt arbejdsfortjeneste. Der findes ingen konkret hjemmel, i lighed med regresreglen for sygedagpenge, for kommunerne til at kræve tilbagebetaling af ledighedsydelsen.

En sådan tilbagebetalingsregel for ledighedsydelse burde findes i EAL § 17.

Den økonomiske konsekvens af de manglende tilbagebetalingsregler er foreløbigt opgjort til 300 mio. kr./år. D.v.s. at siden jeg gjorde beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen opmærksom på problemstillingen i 2008, har de offentlige kasser ydet et tilskud til forsikringssselskaberne på næsten 1 mia. kr. Det er ikke alene et tab for kommunerne, men også for staten via statsrefusionen på de enkelte ydelsesområder.

3.

I svarskrivelsen fra Ministeren til Retsudvalget anføres på s. 4 under pkt. 4, at arbejdsgivers adgang til regres findes i EAL § 17.2. og der fordres dokumentation for arbejdsgiverens tab, for at et erstatningskrav kan gøres gældende.

Denne fremstilling af retsstillingen er urigtig, idet det enetse tab en arbejdsgiver efter retspraksis kan gøre gældende efter EAL § 17.2, er krav på vikarudgifter som en følge af medarbejderens sygefravær, når fraværet skyldes en ansvarlig skadevolder. Ministeriet fremstiller problemstillingen som om der kun er 2 parter i sagen, nemlig den skaderamte og den erstatningsansvarlige.

a. 3. Parten er arbejdsgiver, der skal betale fuld løn til den skaderamte funktionær under sygdom. Ministeriet overser arbejdsgiver, fordi det vil kræve store erstatningssummer fra forsikringssselskaberne, hvis arbejdsgiver skal have kompensation for sine direkte udgifter, når en medarbejder udsættes for en færdselsskade og efterfølgende sygemeldes. Selskaberne har som begrundelse for manglende forpligtelse til at betale erstatning til arbejdsgiver, påberåbt sig arbejdsgivers kontraktmæssige forpligtelser overfor den ansatte. Med denne begrundelse har man undgået betydelige erstatningsbeløb, der burde være udbetalt til arbejdsgiverne.

b. Problemstillingen kan bedst illustreres med en case, som jeg eftersender snarest muligt.

c. Endelig har jeg fremlagt Vestre Landsrets dom som bilag 3.

Dommen viser, at forsikringssselskaberne slipper for at betale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og dermed regres for sygedagpenge, når der fastsættes et midlertidigt erhvervsevnetab (EET) af Arbejdsskadestyrelsen eller af forsikringssselskabet.

Men der er kun anledning til at fastsætte et midlertidigt EET, hvis skadelidtes resterhvervsevne endnu ikke fuldt ud er afklaret.

Forpligtelsen til at foretage denne endelige afklaring påhviler kommunerne, der skal fortsætte med at udbetale sygedagpenge eller revalideringsydelse indtil den skaderamtes EET kan fastsættes endeligt.

Den skaderamte lider kun et begrænset tab i arbejdsskadesager, fordi hans krav på ertstatning for

tabt arbejdsfortjeneste afløses af udbetaling af løbende udbetaling af erhvervsevnetabsberstatning og revalideringsydelse (der udbetales ikke erhvervsevnetabsberstatning mens man modtager sygedagpenge)

Kommunerne bliver sorteper og vinderen bliver forsikringselskaberne. I næsten alle tilfælde ligger en sådan afklaring efter 52 ugers fravær med sygedagpenge, hvorfor statens refuisionspligt overfor kommunerne er bortfaldet.

4.

Det er som anført Justitsministeriet, der har ansvaret for EAL.

Derfor er ministeriet forpligtet til at ajourføre loven, når der er behov for det eller når politikerne skønner, at der er behov for at indføre nye regler.

Det svar Justitsministeriet har afgivet til Retsudvalget, som et svar på mit brev af 25. marts 2011 tyder ikke på, at Justitsministeriet har nogen revision i tankerne – snarere tværtimod.

Derfor vil det være ønskeligt, om Retsudvalget pålagde Justitsministeriet at bringe en urimelig retstilstand, der sikrer forsikringselskaberne betydelige indtægter fra de offentlige kasser og arbejdsgiverne, til ophør.

Det ligger fast, at der kun bliver indberettet ca. ½-delen af de sager, forsikringselskaberne er forpligtet til efter dagpengelovens (DPL. § 78) regler.

Den manglende indberetning betyder et tab for kommunerne på ca. 200 mio. kr./år.

Forsikringselskaberne mangler at afregne kontanthjælp, revalideringsydelse og

ledighedsydelse for 300 mio. kr./år.

Arbejdsgiverne udbetaler funktionærlønninger for ca. 1 mia. kr./år, efter ansvarspådragende handlinger, der rettelig også burde tilbagebetales til de, der har afholdt udgiften. (Se nærmere herom i den efterfølgende fremsendte case).

Selvom det foreliggende lovforslag ikke berører de problemstillinger, jeg fremfører ovenfor, finder jeg anledning til at bede Retsudvalget om at se nærmere på den måde EAL i dag fungerer, samt til at overveje øjeblikkelige ændringer, der standser forsikringselskabernes profittagning på såvel de offentlige kassers – som på arbejdsgivernes – vegne.

Venlig hilsen

Peter Klingsten

Advokat Peter Klingsten

Telefon 4059 1722

CVR nr.: 20 57 12 09

Skt. Paulsgade 10,

8000 Århus C.

E-mail: Peter@klingsten.net
